

Radnóti Miklós Írája

IDILL ÉS TRAGIKUM

A *Sem emlék, sem varázslat* című vers Ágnes Vanilla megzenésített változatában

Számomra a világháború borzalmait átélő ember mély sóhaja ez a mű.

A dal, a zenei aláfestés is a fájdalmat és a reményvesztettséget sugallja, de mindezt tudomásul véve, bosszúvágytól mentesen írja le a költő érzéseit, úgy, ahogy az a lelkében él.

1944. április 30-án született ez a vers, körülbelül fél évvel Radnóti halála előtt. Két munkatáboron volt már túl a költő. Az életrajzból tudjuk, hogy májusban hívták be ismét munkatáborba, ahonnan már nem jött haza.

Számomra a műből átérezhető az a fájdalom, hogy minden összetört a költő számára: a világ, a világról alkotott képe, az élete, mindaz, amit hitt és gondolt a dolgok működéséről, a földi létről, az életről és a feladatairól. Az utolsó néhány sor a teljesen magára maradt embert mutatja meg, és kifejezi a reményvesztettséget is, amely annyi borzalom után érte el a költőt. Már nem bízunk abban, hogy bárki is lenne vele, hogy bárki is óvna őt a világ kegyetlenségétől és pusztító erőitől.

*„nem nézek vissza többé s tudom, nem véd meg engem
sem emlék, sem varázslat, - baljós a menny felettem;
ha megpillantsz, barátom, fordulj el és legyints.
Hol azelőtt az angyal állt a karddal, -
talán most senki sincs.”*